Ucrainienii dintre Prut şi Nistru şi Românii dintre Nistru şi Bug

de Lt.-Col. ILIE DUMITRESCU
Ofiţer de Stat Major
licenţiat în geografie şi istorie

In ziarul „Universul" d. prof. h. I. Brătianu a publicat în zile le de 23 şi 24 Mai 1939, un prea nteresant şi de foarte mare acualitate articol, intitulat: *„România între Germania şi Balani"*.

In cuprinsul acestui articol d. h. I. Brătianu readuce în discuie o mare problemă românească, are nu poate lăsa indiferent icivn român, aceea a minorităilor româneşti de dincolo de hotare, a căror soartă nu ne poate deloc indiferentă.

Dar, înainte de a releva această problemă, d-sa reaminteşte opiniei publice româneşti, ca şi celei germane (articolul a fost publicat în revista *„Deutsche Wellen"*) că „dacă am făcut păcii generale concesiunea de a nu cere ce e dincolo de hotarul transacţional dela 1920, cu atât mai absurdă am considera pretenţiunea de a discuta dreptul nostru dincoace de aceste margini. Nu avem nimic de revendicat, în ordinea teritorială, avem cu atât mai puţin de cedat".

Insă problema minorităţilor româneşti de dincolo de hotare, cred că trebue neapărat discutată şi desbătută, paralel cu aceea a minorităţilor din cuprinsul fruntariilor noastre.

Intre acestea din urmă, trebue considerată populaţia ucraineană din Nordul Moldovei dintre Prut şi Nistru, precum şi din Bucovina.

Despre această minoritate, deputaţii ucraineni din fosta Polonie, precum şi anumiţi propagandişti ucraineni, susţinuţi cu fonduri de anumite puteri din Apusul Europei şi de către America de Nord, dau date care nu corespund nici pe departe adevărului.

După o sută de ani de întuneric şi impilare sub regimul ţarist, o populaţie căreia i s'a refuzat cu îndârjire isvorul luminii — şcoala — uşor i-a fost să-şi piardă noţiunea originei ei.

De aceea, aşa se explică paradoxul că se întâlnesc astăzi români neaoşi, care totuşi spun că sunt ucrainieni, dar numai după acte, nu însă după limbă şi înfăţişare.

Dece însă aceştia spun şi cred că sunt ucrainieni? Pentru simplul motiv că în această calitate au avut până în 1940, un trai mai bun decât al românilor din jurul lor.

Ucrainienii fiind ajutaţi cu fonduri de peste graniţă, au ajuns a realiza cooperative puternice, unde ţăranul îşi poate valorifica produsul muncii lui, în foarte bune condiţiuni, fără a fi lăsat să fie speculat de către evrei, cum sunt românii.

Aceasta este cred, cel mai bun argument, care să facă pe anumiţi români ca să accepte să se creadă că ei sunt ucrainieni.

In afară de partea economică şi care este cea mai importantă, învăţătorii şi mai ales preoţii de origine ucraniană dintre cari unii au ocupat înalte trepte în biserica românească şi în administraţia ei, sunt cei mai buni propagandişti ucrainieni.

Faţă de această situaţie este uşor de înţeles dece anumite statistici şi hărţi lucrate în străinătate, pentru propagandă, da date extrem de exagerate.

In concluzie: românii dintre Nistru şi Bug şi mai departe chiar până la Nipru, al căror număr depăşeşte cu mult pe al acelora aflaţi între fruntariile republicii moldoveneşti.

Aceşti români, prin contrast cu originea stabilirii ucrainienilor în nordul Moldovei dintre Prut şi Nistru, se găsesc la ei acasă.

„Informaţiuni precise asupra pribegilor moldoveni aşezaţi dincolo de Nistru, în Podolia, deţinem dintr'o adresă a sultanului Soliman cel Mare, trimisă la 1541, regelui polon Sigismund August. Sultanul se plângea că nişte pribegi dintre supuşii săi moldoveni, *năvălind în ţară, lângă Cetatea Albă şi Tighina, au prădat sate, au ucis mulţi oameni, au furat oi şi alte animale, şi-au însuşit mărfuri, pentru a se refugia cu prada bogată în Ţara Leşească şi a se aşeza statornic acolo. Supuşii moldoveni la care sultanul face aluzie, erau oamenii lui Alexandru-Vodă Cornea, care încercară cu ajutor polon, să alunge pe turci, din nou înfiinţata raia a Tighinei (Bender).*

Ei pătrunseseră de fapt în ralalele dela Bender şi Akermann şi prricinuiră turcilor multă stricăciune pentru a fugi apoi cu mare pradă peste Nistru, de unde nu se mai putură întoarce în Moldova ci se colonizară în Podolia, descălecând sate moldoveneşti, după obiceiul de acasă" (din lucrarea: Vechimea aşezărilor româneşti dincolo de Nistru, de Ion I. Nistor).

Prin urmare, dacă nu ne-am referi decât la acest document, am putea constata că moldovenii cu aproape 300 de ani înainte de răpirea Moldovei de către ruşi, la 1812, se găseau la ei, dincolo de Nistru.

In decursul anilor, numărul moldovenilor dincolo de Nistru se măreşte. Acest fapt a fost posibil, deoarece nu numai regiunea dintre Nistru şi Bug, dar şi aceia dintre Bug şi Nipru, la 1774, era în bună parte pustie şi nelocuită.

De altfel, abia la 1774, prin tratatul dela Cuiciuc Cainargi, imperiul moscovit îşi întindea autoritatea până la Bug pentruca prin tratatul dela Iaşi din 1792, să ajungă la Nistru şi în cele din urmă la 1812, pe Prut.

De altfel, între timp, domnul Duca Vodă al Moldovei îşi schimbase scaunul de domnie, la 1679 la Balta, oraş situat între Nistru şi Bug şi care, de fapt, el ar trebui să fie capitala republicii Moldoveneşti.

Până în 1918, românii de peste Nistru, după unele izvoare, treceau de un milion locuitori.

Sute de sate, ape, drumuri cu numiri curat româneşti şi datini vechi, ca şi neazul din care fac parte, arată că eveşti români erau acasă la ei şi că alţii au venit peste ei. O dovadă a acestei afirmaţii este că satele şi pământurile româneşti sunt aşezate în locurile cele mai bune pentru agricultură, adică în luncile râurilor.

Dar soarta acestor români a devenit foarte tragică cu instalarea noului regim sovietic din Rusia.

Pentru diferite motive, şi este prea uşor de înţeles pentru care anume, un potop de prigoane a pornit în contra acestei populaţii.

Dar cel mai neomenos a fost deportarea ei în imensitatea nesfârşitei Siberii.

Această măsură a fost aplicată şi basarabenilor după Iunie 1940

In acest mod, sate întregi au fost desfiinţate iar această operă de nimicire a elementului românesc este departe de a fi sfârşită.

Pe malul stâng al Nistrului, de la ruşi, până acum câţiva ani, se auzea încă cuvântul şi cântecul de jale moldovenesc.

De atunci o linişte de cimitir stăpâneşte acele ţinuturi.

De altfel cine a fost la Prut în ultimul timp a putut să-şi dea seama că situaţia este aceiaşi şi la răsărit de această apă.

Pustiirile sovietice in retragere

Telegramele anunţă că armata roşie în retragere, prinsă de panică, pustieşte totul în calea ei, devastând casele şi împuşcând populaţia liniştită a satelor.

Astfel în câteva sate din Polonia, după cum relatează corespondenţii străini de război, armata sovietică în derută, a furat şi jefuit totul în retragere.

După ce a împuşcat populaţia care s'a opus la jaf, a luat toate animalele şi păsările din sat.

Intr'o pivniţă s'au găsit 11 morţi victime ale barbariei comuniste.

Aceasta este concepţia anarhică a bolşevismului care încearcă să distrugă totul, atunci când nu mai poate stăpâni prin teroare şi silnicie popoarele care primesc cu însufleţire armatele liberatoare germane şi aliate.

E cel puţin curioasă mentalitatea foştilor conducători polonezi, cari aflându-se la Londra şi cunoscând cruzimele săvârşite de hoardele sovietice în retragere contra populaţiei poloneze mai au totuşi curajul să declare că sunt alături de Stalin.

Războiul acesta însă, care se desfăşoară victorios dela Oceanul îngheţat şi până la Marea Neagră va pune capăt pentru totdeauna barbariei şi teroarei comuniste.

ROMANITATEA BUCOVINEI DE NORD

In numele cărui drept au ocupat Sovietele această provincie?

Dacă asupra românităţii Bucovinei în genere nu există astăzi nici o discuţie, totuşi sunt oameni, desigur interesaţi, cari încearcă să pună la îndoială românitatea părţii de Nord a acestei provincii.

Mai întâi să precizăm ce înţelegem prin Bucovina de Nord.

Până acum un an se înţelegea prin Bucovina de Nord acea parte a acestei provincii care se întinde între Nistru şi Prut, deci ţinuturile Cozmenilor (Cotmanilor) şi al Zastavnei, la care se mai adăugau ţinuturile Vâşcăuţilor şi al Vijniţei, locuite în cea mai mare parte de Huţani cari sunt altceva decât Ruteni. Nu intră în această noţiune nici oraşul Cernăuţi şi nici oraşul Storojineţ. Numai marii şovinişti ucraineni, atunci când îşi făureau pretenţiile lor exagerate, înglobau în Bucovina de Nord, deci în teritoriul ucrainean, toată regiunea din nordul liniei Siretului, deci ambele judeţe Cernăuţi şi Storojineţ cu oraşele respective precum şi câteva comune din judeţul curat românesc Rădăuţi.

Acum un an, Rusia Sovietică erijându-se în ante-luptătoarea panslavismului şi ignorând orice noţiune de geografie a cerut în nota ultimativă „Bucovina de Nord", dar a ocupat în realitate Nordul Bucovinei până la râul Suceava, intrând adânc în teritoriul curat românesc. A ocupat judeţele Cernăuţi şi Storojineţ în întregime şi cea mai mare parte a judeţului Rădăuţi, deci mai bine de jumătate din teritoriul şi populaţia Bucovinei. Ne punem întrebarea: cu ce drept au ocupat Sovietele acest teritoriu?

GRANIŢA AŞEZATA DE D-ZEU

Au Sovietele, chiar în ipostaza lor de reprezentante ale ucrainismului, vreun drept istoric asupra Bucovinei de Nord? Graniţele unei ţări se stabilesc prin convenţii, prin tratate de pace sau prin războaie. Graniţa de Nord a Bucovinei n'a fost stabilită de oameni, ci aşezată de însuşi Dumnezeu. Râurile Nistrul, Colacinul şi Ceremuşul drept graniţă de Nord şi Nord-Vest a Bucovinei există de când există o ţară românească, chiar înainte de înfiinţarea Principatelor Române. Niciodată în cursul istoriei această graniţă n'a fost mai la Sud, dimpotrivă au fost timpuri când graniţa de Nord a Bucovinei cuprindea şi Pocuţia, deci un teritoriu mai la Nord de graniţa istorică a Bucovinei.

Această Bucovină a fost totdeauna o unitate politică, mai exact a făcut parte integrantă din Moldova. Niciodată n'a fost ciopârţită, niciodată n'a fost împărţită. N'a aparţinut niciodată altei ţări decât Austriei şi atunci în întregime. N'a aparţinut niciodată Rusiei, nici în întregime, nici parţial. Deci Sovietele nu puteau avea nici o umbră de drept istoric asupra Bucovinei

PAMANT ISTORIC ROMANESC

Dimpotrivă, Bucovina, şi chiar Bucovina de Nord, a fost frământată totdeauna în aluatul istoriei neamului nostru. Aici, în Bucovina de Nord, este Ţara Şipeniţului celor dintâi voievozi români, aici sunt Dumbrava Roşie şi Cosminul, unde armatele lui Ştefan cel Mare au înfrânt trufia craiului Albert al Poloniei, aici sunt Boian, Ropce, Lenţeşti, tot nume cu rezonanţă în istoria neamului nostru. Aici, în Nordul Bucovinei, este Toporouţi cu biserica lui Barnovschi Vodă, aici este Storojineţul, veche aşezare moldovenească şi cuibul familiei Flondor, unde zac până azi osemintele lui Iancu Flondor, înfăptuitorul Unirii dela 1918, aici este Vijniţa logofătului Tăutu, Văscăuţii familiei Giurgiuveanu, aici este Boianul cronicarului Neculce, aici este Carapciul Grigorcenilor, Budeniţul boierilor Petrino, Volcinschi şi Miculi, aici este Cernauca, cuibul Hurmuzăcheştilor, localitate atât de strâns legată de istoria redeşteptării noastre naţionale dela 1848. Aproape fiecare sat, aproape fiecare cătun ne trezeşte reminiscenţe istorice româneşti, iar mânăstiri şi schituri de ale noastre sunt presărate până pe malul Nistrului şi sunt mărturia vieţii româneşti pe aceste meleaguri. Pe osemintele strămoşilor noştri se ridică cetate neînvinsă Bucovina de Nord.

Ce ne pot aduce slavii în sprijinul tezei lor? Ce localităţi din Nordul Bucovinei sunt legate de istoria lor, ce urme au lăsat strămoşii lor pe aceste meleaguri? Cunosc istoria pretenţiilor lor, dar nu cunosc un singur sat, o singură mânăstire care să aibă oarecare legătură cu o faptă de arme slavă, cu o vrednicie slavă.

Lăsând la o parte factorul istoric, care vorbeşte numai în sprijinul tezei noastre, să ne ocupăm de celalt factor, de factorul etnografic. S'ar putea spune că teritoriul ocupat de Ruşi este locuit de Ucraineni. Care este realitatea?

FACTORUL ETNOGRAFIC

La anexarea Bucovinei de către Austria a fost constatată de noua stăpânire pe teritoriul ocupat o populaţie de 63.700 suflete, dintre cari numai 8.400 erau Ruteni, deci abia 13%. După 70 de ani, adică în 1848 populaţia Bucovinei era de 209.297 suflete, dintre cari 108.907 erau Ruteni, deci Rutenii au sporit la aproape 50% faţă de Români. Şi această proporţie se menţine, ba chiar înclină în favorul Rutenilor până la 1900, când procentul lor este de peste 100 faţă de populaţia românească. Cum se explică acest lucru? Numai prin imigrare! Ţăranii din Galiţia, storşi de boierii poloni şi despuiaţi de cămătarii evrei, n'au mai putut fi ţinuţi acasă şi au început să pribegească în mase în spre acest pământ de largă hrană care a fost Bucovina. Aceşti pribegi inundă mai întâi satele dintre Nistru şi Prut, unde cu firea lor blajină şi cu proverbiala lor umilinţă se linguşesc pe lângă Românii primitori până ce îi covârşesc cu numărul şi le răpesc limba. Rezistenţă mai îndârjită le opun satele răzeşeşti, unde amintirea trecutului mai stăruie încă. Dar şi aceşti răzeşi îşi pierd limba, dar îşi menţin trează conştiinţa naţională.

REALITATEA NUMERICA DE AZI

Care este astăzi realitatea numerică a populaţiei din teritoriul ocupat de Rusia Sovietică? N'avem o statistică exactă a acestei regiuni, de aceea nu dăm decât cifre aproximative. Uniunea Sovietică a ocupat astă vară un teritoriu de circa 5.000 km. p. cu o populaţie de aproape jumătate de milion. Dintre aceştia 150.000 sunt Români curaţi, care îşi vorbesc până azi graiul moldovenesc, 100.000 sunt Români slavizaţi, urmaşii vechilor răzeşi moldoveni, cari şi-au pierdut graiul, dar nu şi conştiinţa românească şi numai vreo 100.000 sunt Ruteni curaţi veniţi din Galiţia în timpul stăpânirii austriece. Din restul populaţiei vreo 80.000 sunt Evrei, vreo 20.000 Poloni, vreo 10.000 diverşi (Lipoveni, Slovaci, Ţigani etc.) şi vreo 30.000 Germani, cari însă s'au repatriat în Germania în toamna anului trecut. Deci jumătate din populaţie este românească şi abia o cincime este ucraineană. Şi în numele acestei cincimi Rusia Sovietică a robit pe celelalte patru cincimi. Este aceasta dreptate?

IN NUMELE CIVILIZAŢIEI?

In numele cărui alt drept putea să ocupe Rusia Bucovina de Nord? In numele civilizaţiei? Bucovina a mai trăit o stăpânire străină: stăpânirea austriacă. Dar această stăpânire, deşi a dăinuit 142 de ani, n'a deposedat pe nimeni de bunuri materiale, n'a despuiat pe nimeni de avere, n'a trimis pe nimeni în închisoare fără judecată şi fără vină, n'a desfiinţat cu totul limba română, n'a desconsiderat orice drept omenesc, n'a închis biserici, n'a prigonit pe nimeni pentru credinţa sa religioasă, n'a îndepărtat dela suflet populaţia cu orice mijloace. Dimpotrivă, această stăpânire a căutat să-şi câştige dragostea acestei populaţii. Ea a deschis şcoli în care se învaţă şi limba română, nu s'a atins de religia noastră ortodoxă, a lăsat să păstrăm caracterul românesc al provinciei şi a grijit pentru bună starea culturală şi materială a populaţiei.

IN NUMELE JAFULUI

Şi atunci în numele cărui drept a venit Rusia Sovietică în Bucovina? Numai în numele jafului. Din prima zi cum s'a instalat în Bucovina, regimul sovietic a început să jefuiască, să încarce tot ce se putea încărca în camioane şi trenuri şi să ducă peste graniţă. Şi tocmai regimul, care nu cunoaşte noţiunea proprietăţii, a organizat cel mai sistematic jaf al acestei proprietăţi. Nici pe timpul năvălirilor hune şi tătare n'a fost jefuită o populaţie mai sistematec ca sub regimul bolşevic în Bucovina.

Iată ce înseamnă stăpânirea de blestem a Rusiei Sovietice într'un an în Bucovina de Nord.

C. L.

AŞA E RĂZBOIUL!

Aripi româneşti

Numai aceia cari au venit în contact cu aviatorii noştri, acum un an, când se frângea pe roată trupul ţării, ştiu câtă durere au adunat ei în inimi şi câtă neputinciosă furie le fulgerau ochii înlăcrimaţi!

— Măi, frate-meu, să nu ne putem noi repezi în ei măcar o zi, măcar o oră!? Să fim obligaţi să privim, cu braţele încrucişate, cum se plimbă mojicii prin Basarabia noastră!? Să nu dăm barem un iureş prin ei!?...

Şi când îi vedeai cum îşi înfig până în carne unghiile pumnilor strânşi şi cum îşi înecă răcnetul într'un sughiţ de plâns, ai fi dorit să ai tu puterea aceia de-al deslega de blestemul ce-i ţinea în nemişcare...

Intâmplările însă au făcut ca numai după un an să cadă acest blestem, odată cu lanţul care se încolăcise greoi peste dârzenia sburătorilor.

Şi sburătorii noştri — aceşti copii ai cerului albastru şi ai îndrăzneliilor fără seamăn! — s'au putut repezi voioşi la hotare să-şi plătească vechile poliţe.

Doamne, ce socoteală cinstită şi plină de năduf!

Numai aviatorii duşmani cari au dat ochii cu ei şi numai forţele lor militare care au fost atacate, ar putea spune cât de sfântă şi de dreaptă a fost această răfuială mult jinduită!

A fost o întrecere şi-o năvală asupra hoardelor care au scos pe Dumnezeu din sufletul şi din viaţa lor, de parcă orice aviator român care n'ar fi fost din primele ceasuri la frontieră, s'ar fi temut că nu are să mai găsească şi el în zilele următoare un duşman pe care să-l înfrunte...

Astfel că toţi, toţi sburătorii noştri au vrut să facă parte din primele valuri de atac...

Iar aceia cari, totuşi, n'au avut noroc, strigau din urmă camarazilor:

— Umblaţi mai încet, fraţilor să ne mai rămâe şi nouă ceva!..

D. general Ion Antonescu, Conducătorul Statului, entuziasmat de curajul şi de frumoasele lor acţiuni pe front, a adresat oficial sburătorilor români, prin ministerul respectiv, mulţumiri!

Iar camarazii aviatori germani, deşi oameni cu o experienţă bogată într'ale războiului şi — unii dintrei ei — cu state de serviciu care ar provoca respectul oricărui as, au trebuit să recunască şi îndrăzneala şi capacitatea tinerilor lor tovarăşi de arme români, căroru nu s'au sfiit să le arate public, admiraţia...

In războiul acesta pe care îl ducem pentru Dumnezeu, pentru omenire şi pentru dreptate, aviaţia română a înscris o pagină de glorie, binemeritând dela Patrie!

Valeriu Mardare

Unde trebue să se depună donaţiile pentru ajutorarea familiilor celor căzuţi pe front

Comunicat

Ministerul apărării naţionale primeşte zilnic donaţii pentru fondul de ajutorare a familiilor celor căzuţi pe front.

Pentru ca aceste donaţii să ajungă în cel mai scurt timp la destinaţie şi să nu se mai adreseze la alte organe decât cele ce au căderea să le primească, ministerul apărării naţionale roagă pe donatori ca în viitor donaţiile în bani sau efecte să le depună direct la Banca Naţională a României sau la sucursalele sale din întreaga ţară, la CONTUL Nr. 1210 — ministerul apărării naţionale, sau CEC (la toate oficiile poştale din ţară) „CONT 600".

Pentru posesorii de carnet de conducere auto, cari solicită înscrierea ca voluntari în serviciile armatei

COMUNICAT

Marele cartier general a primit un număr însemnat de cereri între care şi dela doamne, care posedă carnet de conducere auto, prin care solicită înscrierea ca voluntari în serviciile armatei.

Marele cartier general apreciază acest gest patriotic şi roagă posesorii de carnete de conducere auto, care doresc să-şi ofere serviciile armatei, şi anume — femeile, precum şi bărbaţii cari nu fac parte din nici un element al armatei — să prezinte sau să trimită la M. A. N., direcţia superioară a moto-mecanizării, următoarele acte:

Certificatele de naţionalitate şi de origină etnică;

Carnetul de conducere auto;

Certificatele de sănătate;

Consimţământul părinţilor, pentru cei în vârstă de 18—20 ani;

Actele din care să reiasă că nu au obligaţii militare, nefăcând parte din nici un element al armatei, pentru bărbaţii în vârstă de peste 21 ani.

GEORGE VALENTIN BIBESCU

După o lungă suferinţă, s'a stins din viaţă, în vârstă de şaizeci de ani, George Valentin Bibescu. Urmaş al unei vechi familii româneşti, moştenitor al unui nume cu rezonanţă domnească, nepot al domnului pământean Gheorghe Dimitrie Bibescu, decedatul George Bibescu purta cu o mândrie discretă povara acestei ascendenţe istorice.

Dornic parcă de a cinsti un nume mare, fără a datora strălucirea lui numai trecutului, în afară de îndeletnicirea tradiţională de mare proprietar al familiei sale, el s'a refugiat în viaţa contimporană şi a ţinut să aducă o contribuţie personală importantă într'unul din cele mai moderne domenii de manifestare ale vieţii de astăzi: sportul şi călătoria, în cele mai vaste spaţii, cu cele mai noui mijloace mecanice, automobilul şi avionul.

Ochitor de clasă, dese ori premiat în concursuri de tir; vânător pasionat, pe care îndrăsneala sa l-a purtat până în Africa Equatorială, de unde a adus trofee de-ale fiarelor tropicale, George Bibescu a fost în ţara noastră, mai ales, pionierul automobilului şi avionului.

Proprietar al unela dintre cele dintâi maşini; organizatorul — acum peste 30 de ani — al primelor curse de automobile; întemeietor şi preşedinte al A. C. R. R., George Bibescu a fost ispitit printre cei dintâi să se ridice în văzduh, în timpurile eroice ale avionului.

Posesor al brevetului de pilot nr. 20, el a fost unul din cei dintâi piloţi din lume.

Protector al inventatorului român Traian Vuia, organizator al vizitei şi sborului lui Blériot în România, în 1909, organizator al primei escadrile române, în timpul campaniei din Bulgaria în 1913, pilot de război în 1916-18, Bibescu a consacrat în deosebi aviaţiei cele din urmă două decenii ale vieţii lui.

Intemeietor şi preşedinte al Ligii aeronautice române, el a parcurs văzduhul Europei şi al altor continente şi puţin a lipsit ca un sbor în Indii, din care s'a întors invalid pentru multă vreme, să nu-i fie fatal ca unuia dintre tovarăşii lui de călătorie In ultimii zece ani ai vieţii a ocupat cu vrednicie locul rămas de mulţi de preşedinte al Federaţiei aeronautice internaţionale. Era o consacrare europeană a lungilor lui străduinţe pentru desvoltarea aviaţiei.

Rând pe rând, mulţi dintre pionierii aviaţiei internaţionale, foştii lui camarazi şi prieteni, au închis ochii pentru totdeauna. George Valentin Bibescu îi urmează, după ce — în felul său — a căutat să ridic cât mai sus un nume istoric şi a isbutit să intre în analele istoriei noastre ca cel dintâi pilot român şi cel dintâiu pionier al aviaţiei româneşti.

MĂSURI DE PRECAUŢIUNE IN CAZUL ATACURILOR AERIENE

Comunicatul ministerului sănătăţii şi ocrotirilor sociale

Ministerul sănătăţii aduce la cunoştinţă următoarele:

Inamicul a încercat de mai multe ori să arunce din avioane alimente (bomboane) probabil toxice şi s'ar putea ca el să încerce şi otrăvirea fântânilor sau a surselor de apă.

De aceia este absolut necesar ca publicul să ia o serie de măsuri de precauţiune în contra acestor tentative mişelesti.

1. In cazul când diverse alimente de provenienţă necunoscută, (carne, bomboane, brânzeturi) vor fi găsite pe câmp, pe drumuri, în curţi se va evita cu grijă gustarea sau atingerea lor. Publicul va anunţa imediat cel mai apropiat post de jandarmi şi autorităţile medicale locale.

2. Fântânile se vor ţine acoperite în timpul zilei şi în timpul nopţei. Se va proceda de cât mai dese ori la sleirea fântânilor precum şi la desinfectarea lor cu var.

3. Pe de altă parte cei ce cred că apa dintr'o sursă a fost otrăvită constatând modificări de gust sau de miros a apei, vor anunţa imediat pe medicul cel mai apropiat precum şi autorităţile locale, cari vor lua măsuri pentru analiza acestei ape.

Pentru monumentul profesorului T. Costescu la T.-Severin

S'au mai vărsat la „CEC" pentru monumentul profesorului Teodor Cosescu, următoarele sume:

Lei 1.000 Sf. Mitropolie a Olteniei;
„ 20.000 D. V. Rădulescu Mehedinţi (rest din subscrierea de 30.000 lei);
„ 1.000 D. ing. Vasile Alimănişteanu, Bucureşti;
„ 25.000 Direcţia Gen. C.F.R.;
„ 500 D. locot.-col. P. Stoicescu, Brăila;
„ 500 D. I. N. Andreianu, comuna Borca (Neamţ);
„ 2.500 D-na Viorica şi d. N. P. Costescu, Bucureşti.

Prin lista de subscripţie Nr. 7

Lei 500, Camera de comerţ T. Severin, câte 100 lei d-nii G. D Stănică, Gh. V. Rovenţa, D. Giurescu, Ion Moşoiu şi Em. Lega din T. Severin. Totalul listei nr 7, lei 1.000.

Prin lista de subscripţie nr. 13 a membrilor Academiei Române:

Câte *100 lei*, d-nii: Liviu Rebreanu şi G. Murnu; *lei 200:* d. G. Petraşcu; *câte 250 lei*, d-nii: C. Rădulescu Motru (a subscris încă 3000 lei); I. Simionescu, Al. Lapedatu, A. C. Cuza. Andrei Rădulescu, N. Vasilescu Karpen, L. Mrazec, M. Sadoveanu, I. Al. Brătescu Voineşti, Tr. Săvulescu, P. Bogdan. G. Macovei, M. Ciucă, D. Voinov, C. Parhon, G. Spacu, Gr. Antipa, L. Blaga, D Caracostea, N. Bănescu. S. Dragomir, I. P. Nistor, Victor Slăvescu, St. Ciobanu, P. P. Negulescu, I. Petrovici, D. Pompei. E. Racoviţă, S. Puşcariu, Nichifor Crainic şi Th. Capidan; câte *500 lei* d-nii George Enescu, D. Gusti şi Gh. Ionescu Sisești (a subscris încă 10.000 lei). Totalul listei nr. 13 lei 9.650.

Total lei 61.150.

Ultimul total publicat de „Universul" Nr. 53 din 26.II.941: *1.080.948.*

Total general = 1.142.098.

Executarea monumentului este încredinţată d-lui sculptor Mih. Onofrei.

Vărsămintele se pot face în Bucureşti la CEC (calea Victoriei 13) sau la orice oficiu poştal din oraşele de provincie. asupra contului nr. 11376.

Pentru orice informaţii telef.: 3.30.96.

INŞTIINŢARE PENTRU CEI CARI SE REPATRIAZĂ IN GERMANIA

COMUNICAT

Mulţi dintre cei înscrişi pentru repatriere şi având legitimaţia pentru repatriere în Germania nu s'au prezentat pentru plecare deşi au fost încunoştiinţaţi în scris de comisarii locali cu care transport urmau să plece. Deoarece ultima posibilitate de plecare în Germania s'a fixat pentru 8 Iulie 1941, toţi repatriaţii cari se mai află astăzi în România şi nu au un permis de liberă petrecere în ţară, sunt invitaţi pe această cale să se prezinte de îndată, personal, la comisarii locali de repatriere spre a fi înscrişi în ultimul transport. Cine nu se supune acestei îndatoriri pierde dreptul la repatriere şi dela sine va fi scos depe lista de repatriere.

Aceia cari au fost înscrişi la repatrierea dela 20 Mai—1 Iulie 1941 şi care au dobândit încuviinţarea verbală de a-şi prelungi şederea în România, trebue deasemenea să se prezinte la comisarii locali, spre a li se elibera o autorizare scrisă. Fără această autorizare scrisă, încuviinţarea verbală îşi pierde valabilitatea legală.

Românii din Rusia Sovietică

Un grup compact de Români ocupă o regiune întinsă, care cuprinde părţi din fostele gubernii Podolya, Ecaterinoslav şi Crimea. Regiunea locuită de Români formează un triunghi având Nistrul ca bază şi ca laturi liniile care ating la Nord oraşul Moghilev şi la Sud oraşul Ovidopol, iar ca vârf malul Bugului.

Viaţa Românilor dintre Nistru şi Bug nu se deosebeşte cu nimic de a Moldovenilor. Ceva mai mult, felul de viaţă, organizarea gospodăriei şi îmbrăcămintea Românilor din aceste locuri se aseamănă în totul cu a celor ce trăesc între Ialomiţa şi Brăila.

Românii dintre Nistru şi Bug formează sate compacte. Satele posedă nume curat româneşti, anume: Bârza, Cucu, Goian, Creţeşti, Lunca, Pârâta, Cocimiţa, Dracu, Florea, Găvănosu, Grădiniţa, Valea Hoţului, Moldoveanca, Pietrosu, Doi Banu, Ştirba, Şapte-Rediari, Vadul Turcului, Valea Adânca, Budaia, Păsat, Serbani, Bursucu, Târla, Burta, Gilacu, etc. Cele câteva oraşe poartă deasemenea nume româneşti sau nume cari trădează originea lor românească, astfel: Râşcoyul, Dubăsari, Grigoriopol, Tirasopol, Balta, etc...

Rezultatele statistice din această regiune sunt în favoarea noastră. Ne referim la statisticile făcute de Ruşi între 1812 şi 1918, care au avut interesul să micşoreze considerabil numărul Românilor.

Statistica din 1834 stabileşte numărul Românilor la 92.287, repartizaţi astfel:

Gubernia Kherson	75.000
„ Podolia	7.497
„ Ecaterinoslav	9.858
	92.287

Statistica din 1897 cuprinde date mai complete:

Gubernia Kherson	164.257
„ Ecaterinoslav	8.453
„ Podolia	26.764
„ Taurida	2.895
	202.369

Statistica din 1900 stabileşte numărul Românilor la 279.201 şi îi repartizează astfel:

Gubernia Kherson	210.146
„ Podolia	42.841
„ Ecaterinoslav	26.574
	279.561

Lipsesc datele statistice din Taurida şi din alte regiuni, care ajută la o mărire importantă a cifrei Românilor.

Rusia sovietică a recensat populaţia în 1926. După această statistică, în Republica Moldoveneasca şi Ucraina se află 257.794 Români. Această cifră este contrazisă de statistica din 1914, care anunţă cifra de 435.240 Români.

Specialiştii români cari s'au ocupat cu Românii dintre Nistru şi Bug şi au întreprins cercetări foarte serioase, sunt de acord în a afirma că în această regiune trăesc între 800.000—900.000 Români.

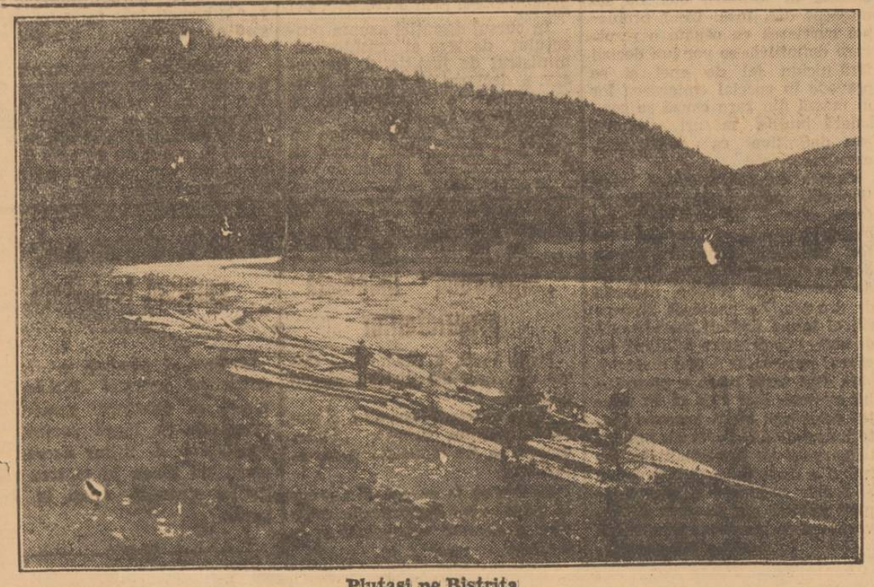

Plutaşi pe Bistriţa

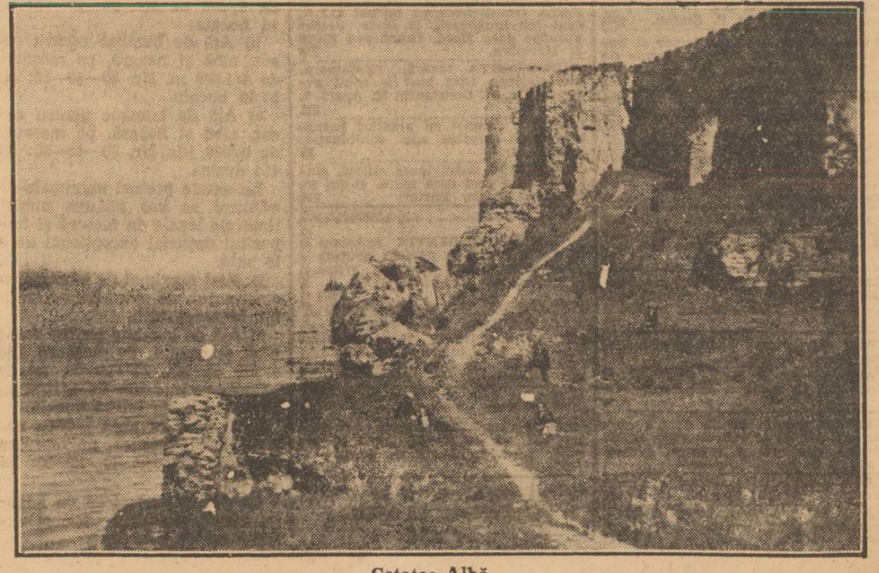

Cetatea Albă